

2. nedeľa adventná B

Advent ako čas predprítomný Mk 1, 1 – 8

6. december 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Čím sme starší, tým rýchlejšie sa krúti kolobeh roka – kolotoč jednotlivých udalostí a sviatkov (aj toho nášho osobného) kalendára. Cirkev možno aj v snahe uchrániť nás pred znepokojujúcim vedomím opakovanosti – aby sa nám zo sviatkov nestala banálna, každoročne sa opakujúca záležitosť - zaviedla pri dvoch najvýznamnejších sviatkoch obdobie pred nimi ako čas prípravy. Už samotný tento model času, ktorý nás upriamuje na iný čas - čas, ktorý príde potom - je symbolický. Kresťanstvo nám pripomína, že čas nemôžeme vnímať len cez prítomnosť: Minulosť nemáme zatracovať ako nepodstatnú a budúcnosť ako neistú. Prítomnosť nemáme vytrhávať z kontextu - naopak: dôležité je to, čo predchádza prítomnosti, aj to, ako prítomnosť pôsobí na budúcnosť. Týmto spôsobom tvoríme našim životom dejiny, v ktorých všetko navzájom súvisí, dejiny, ktoré nie sú len súhrnom izolovaných udalostí.

Tohoročný Advent a Vianoce budú asi trochu tichšími. Máme šancu dotknúť sa ich podstaty trochu hlbšie – ak sa nebudeme koncentrovať len na to, či bude alebo nebude tá, či oná príjemnosť. Máme šancu, aby sa nám advent spojil s Vianocami nielen vôňou škorice a vareného vína, ale svojou podstatou, ktorá nám kladie určité otázky.

Vianoce pripomínajú príchod Krista ako nášho Spasiteľa – ktorý chce náš život spraviť lepším, otvorenejším pre druhých, spravodlivejším, ľudskejším. Preto si kladieme otázku, ako Krista chápeme. Či len nejakou staticky, izolovane od nášho života (niekde ďaleko v nebi), alebo ho vnímame aj v súvisi s dejinami nášho života, so zápasmi, ktoré náš život vytvárajú.

Ako vždy, podnet k premýšľaniu nám poskytujú biblické čítania, ktoré sme počuli. Slúžia ako určitá paralela, obdoba. Prorok Izaiáš v úryvku dnešného čítania (na pozadí zajatia) hovorí, že netreba oplakávať „spackanú“ minulosť, netreba sa utápať v hľadaní vinníka. Skôr sa máme pozrieť do budúcnosti, v ktorej nám Boh chce pomôcť - Tento pohľad do budúcnosti ale nemá byť len nejakým snívaním, ale má nás priviesť do pohotovosti skutku. Má viesť ku skutkom. (Pripravte cestu pánovi – vyrovnajte mu chodníky) Aj keď je to len príprava – aj keď to hlavné ešte nedosiahneme, nevytvoríme, tento čas môže byť pre nás z hľadiska spásy príprava, „čas predprítomný“.

Ján Krstiteľ, o ktorom budeme viac počúvať budúcu nedeľu, nám pripomína podobnú skúsenosť. Seba samého chápe ako predchodcu Spasiteľa. Je si vedomý toho, že svojim životom len pripravuje cestu niekomu inému. K tomu dôležitému sa snaží priblížiť asketickým spôsobom života. Pri všetkej snahe a úprimnosti si je ale vedomý, že spása príde nakoniec ešte ponad to - cez toho, kto príde po ňom.

To je model aj pre nás. Aj my máme na jednej strane spraviť všetko, čo treba spraviť, na druhej strane uniesť to rozpätie medzi nami našou snahou, a tým hlavným, tým, čo spásu daruje. Aby sme vedeli na spásu pracovať aj zároveň ju očakávať a raz prijať ako dar od Spasiteľa.

Možno dnes by sme si mali zvyknúť aj na myšlienku, že spása nemusí byť len ako odmena pre nás kresťanov, Kristových verných, ale cestou k nej sa máme naučiť žiť aj s tými druhými, inými. Otvorme teda aj my počas tohoročného adventu svoje srdcia Pánovi a počúvajte jeho hlas.